

“On és el Rei nou nat?”

La humilitat és un altre bon camí per arribar a la pau interior. —«Ell» ho ha dit: «Apreneu de mi, que sóc dolç i humil de cor... i trobareu pau per a les vostres ànimes». (Camí, 607)

6 de gener

On és el rei nou nat dels jueus?

Apressat per aquesta pregunta, jo també contemplo ara Jesús, *ajagut en una menjadora*, en un indret que només és lloc adequat per a les

bésties. On és, Senyor, la vostra reialesa: la diadema, l'espasa, el ceptre? Li pertanyen, i no els vol: regna en bolquers. És un Rei inerme, que se'ns mostra indefens: és un nen petit. Com voleu no recordar aquells mots de l'Apóstol: *s'anorreà prenent la condició d'esclau?*

Nostre Senyor s'encarnà, per manifestar-nos la voluntat del Pare. I heus aquí que, ja en el bressol, ens ensenya. Jesucrist ens busca -amb una vocació, que és vocació a la santedat- per consumir, amb Ell, la Redempció. Considereu el seu primer ensenyament: hem de corredimir sense perseguir el triomf sobre els nostres próxims, sino sobre nosaltres mateixos. Com Crist, ens cal anorrear-nos, sentir-nos servidors dels altres, per dur-los a Déu.

On és el Rei? ¿No deu ser pas que Jesús desitja regnar, abans que res en el cor, en el teu cor? Per això es fa

Infant perquè, qui no estima una criatura petita? On és el Rei? On és el Crist, que l'Esperit Sant procura formar en la nostra ànima? No pot estar en la supèrbia que ens separa de Déu, no pot estar en la falta de caritat que ens aïlla. Crist, aquí, no hi pot ser; aquí, l'home, s'hi queda sol.

Als peus de Jesús Infant, el dia de l'Epifania, a un Rei sense senyals externs de reialesa, podeu dir-li: Senyor, foragiteu la supèrbia de la meva vida; trenqueu-me l'amor propi, aquesta voluntat d'afermar-me i d'imposar-me als altres. Feu que el fonament de la meva personalitat sigui la identificació amb Vós. (És Crist que passa, 31)